

Szívhang

Szerelem ellen
nincs orvosság

Alison Roberts

Veszélyes a szívre

Melanie Milburne

Kis léptékben

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Alison Roberts, 2019 – Vinton Kiadó Kft., 2021*
A SZÍVHANG 654. eredeti címe: *Resisting Her Rescue Doc*
(Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)
• *Magyarra fordította: Gaáli István*

© *Melanie Milburne, 2006 – Vinton Kiadó Kft., 2021*
A SZÍVHANG 655. eredeti címe: *A Doctor Beyond Compare*
(Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)
Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2009)
• *Magyarra fordította: Mészáros Éva*

Nyomtatásban megjelent: a SZÍVHANG 654–655. számában, 2021
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-242-7

• *Kép: Shutterstock*

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2021

- *A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.*
- *Felelős kiadó: dr. Bayer József*
- *Főszerkesztő: Vaskó Beatrix*
- *Telefon: +36-1-781-4351; e-mail-cím: info@vintonkiado.hu*

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Alison Roberts

Veszélyes a szívre

1. FEJEZET

Bosszantó!

Egy nagy motorkerékpár kivételével, mely átfért a kocsisorok között az úttest közepén, az új-zélandi főváros, Wellington felé vezető tengerparti úton egyszer csak lelassult a forgalom, aztán minden látható ok nélkül teljesen le is állt.

Cooper Sinclairnek valamivel több mint egy óra múlva találkoznia kell kollégáival a helikopter-leszállóhelyen, mielőtt holnap elfoglalná új állását a mentőállomáson. Természetesen időben elindult, készülve az esetleges késleltető körülményekre, de ezt a pluszidőt már elhasználta, amikor defektet kapott.

Néhány perc múlva, amikor a sor még mindig nem mozdult előre egy centit sem, Cooper követte egy másik férfi példáját, aki a dombtető közelében kiszállt a kocsijából, hogy megnézze, mi a baj.

– Mi történt? – kiáltott oda neki Cooper.

– Baleset – válaszolta az idegen. – Valaki lehajtott az útról, és átzuhant a töltésen.

Amennyire Cooper ki tudta venni, az a töltés inkább egy meredek lejtő fölé kiugró kisebb szikla volt, és a lejtő lábánál köves partszakasz húzódott. Úgy saccolta, körülbelül tizenöt métert zuhanhatott a kocsí. Már egy sokkal kisebb zuhanás is csúnya kárt tud tenni a járműben és utasaiban.

Felnyitotta városi terepjárója csomagtartóját, és kivett belőle egy hátizsákot. Futtában odadobta kocsikulcsát az idegennek.

– Álljon félre a kocsimmal, ha kell. Mentőtiszt vagyok, megnézem, tudok-e segíteni.

– Oké – bólintott az idegen.

Az út szélén kisebb csoportosulás volt, és amikor Cooper közelebb ért, megértette, miért olyan riadt némelyik ember. A balesetet szenvedő kocsí elég nagy sebességgel sodródhatott le az útról, átpördült a tetején, keresztültört a fém védőpalánkon, és a bozótban utat vágva leszánkázott a meredek lejtőn, végül fennakadt egy hullámok mosta, kiálló sziklán, s most azon billegett.

Cooper rögtön felmérte a helyzetet.

– Ne menjenek a szélére, bármikor leomolhat! – kiáltotta. – Hívtak már segítséget?

– Szerintem már jön a mentő – válaszolta valaki.

Cooper elővette a mobiltelefonját, és tárcsázta a háromjegyű segélyívó számot. Itt sokkal többre lesz szükség egy mentőautónál. A rendőrségnek kordában kell tartania a forgalmat és a bámészködőket. A tűzoltóságnak sürgősen stabilizálnia kell a balesetes kocsit, nehogy a vízbe sodorják a hullámok. Talán emelődaru is kelleni fog...

Ekkor mozgást látott odalent.

– Hé! – kiáltott olyan hangosan, ahogy a torkán kifért. – Maga mi a fenét csinál ott?

– Fogta magát, és lemászott – szólt valaki a háta mögül. – Úgy látszott, tudja, mit csinál.

– Ez meghibbant! – dűnnyögte Cooper a lenti nőt bámulva.

Bő tíz méterrel alatta állt egy sziklatömbön, nem messze az ingatag kocsironcstól. Magas volt, karcsú; lábán bebújós cipőt viselt, farmerja szarát feltúrta, fehér pólóját összecsomózta a derekán. Most épp hosszú barna haját kötötte kontyba, aztán előrehajolt, két karját oldalt kinyújtotta, hogy megtartsa az egyensúlyát, és láthatóan kereste a módját, hogyan juthatna közelebb a roncshoz.

– Hé! – Cooper még hangosabban kiáltott. – Jöjjön vissza!

Ekkor hirtelen beomlott lába alatt a talaj, és csúszni kezdett lefelé a lejtőn. Megkapaszkodott egy bokorban, ami szerencsére elég erős volt, hogy elbírja a súlyát. Utána sietve átmászott néhány sziklán, hogy a lehető leghamarabb leérjen. Tudta, hogy veszélyes, amit csinál, de meg kell állítania ezt a bolond nőszemélyt, mielőtt neki is baja esik.

– Maradjon ott, ahol van! – kiáltott megint. – Várjon!

A nő azonban ügyet sem vetett rá: fürgén átszökkent a következő sziklára, s még az egyensúlyát

is meg tudta tartani, amikor egy hullám felcsapott a lábára. Aztán megint ugrott egyet, és már el is érte a roncs hátsó ajtaját.

Ebben a pillanatban Cooper rájött, hová igyekszik ennyire: a hátsó ablakban egy kicsi gyerek feje látszott. A nő megpróbálta kinyitni az ajtót, de megtántorodott, amikor elérte egy nagy hullám. Az ajtó nem nyílt ki.

Cooper leereszkedett a partra és átkapaszkodott a sziklákon. Közben a nőnek sikerült kinyitnia a vezetőoldali ajtót, és Cooper egy láthatóan eszméletlen felnőttet pillantott meg a volán mögött. A nő hátrahajtotta a vezető fejét, hogy szabaddá tegye a légutakat, ami azt bizonyította, hogy van némi fogalma arról, mit kell tenni ilyenkor, de nem állt le, hogy tovább vizsgálja, vagy segítsen rajta, hanem benyúlt az ülések közt, és belülről kinyitotta a hátsó ajtót. Kiemelte a kocsiból a gyereket, aki riadtan kiáltozott az anyjáért:

– Mami... mami...!

A nő átölelte a gyereket, mondott neki valamit, amit Cooper nem értett, aztán megfordult, alkalmas pontot keresve, ahova léphet, majd várta a megfelelő pillanatot két hullám között.

Ekkor Cooper is mozgásba lendült: egyetlen lépéssel a legközelebbi sziklán termett. Valakinek a gyerek anyjával is foglalkoznia kell, lehetőleg minél előbb kihúzni a kocsiból, ha nem túl kockázatos. Cooper nem akart a saját szakállára próbálkozni, ezért megkönnyebbült, amikor meghallotta a szirénát az út felől. Először biztonságban partra juttatja a nőt és a gyereket, aztán visszajön, és besegít a mentőcsapatnak.

De meglepetésére a nő a karjába nyomta a gyereket.

– Fogd, nekem vissza kell mennem.

– Ne, túl veszélyes! – felelte Cooper. – Várja meg a tűzoltókat, a kocsik instabil.

– Van egy baba a hátsó ülésen – kiáltotta a nő. – Maradj itt, nekem dolgom van.

Cooper tátott szájjal bámult utána. Tulajdonképpen az ő dolga lenne segítséget nyújtani, speciális képzettséggel és többévtizedes mentési tapasztalattal rendelkezők, ért a rendkívüli és veszélyes helyzetekhez.

Ki lehet ez a nő? Úgy viselkedik, mintha ő irányítana. Amikor a válla fölött futólag rámosolygott Cooperre, ő megesküdött volna, hogy azt mondta: „Bízz bennem, orvos vagyok.”

A kislány sírt és rugdalózott Cooper karjában, miközben kivitte a partra. Közben már jöttek lefelé a tűzoltók a lejtőn, és felállítottak egy létrát. A nagy kocsik úgy parkolt, hogy használni lehessen a csörlőket.

– Megsérült? – kérdezte az egyik tűzoltó a kislányra mutatva.

– Nem vizsgáltam meg. De a légutai szabadok. – Ha egy gyerek ilyen hangosan sír, akkor rendszerint csak könnyebben sérült meg; akkor kell aggódni, ha nagyon csendben van. – Megjöttek a mentők?

– Még nem. Kilométeres dugó van. Lehet, hogy helikoptert küldenek. – A tűzoltó elnézett Cooper mellett. – Tudja, hány sérült van még?

– Állítólag van egy kisbaba a hátsó ülésen. Egy eszement nő most próbálja kihozni.

Cooper elfordította a fejét, de nem látott mást, csak egy formás feneket, amely kikandikált a kocsi roncs utasteréből. Aztán a fenék tulajdonosa hátrafelé mozdult, megfordult, és egy babahordozót tartott a kezében.

– Te jó ég... csak nem Fizz? – szólalt meg egy fiatalabb tűzoltó.

– Mindig ő ér ki először – csóválta a fejét az idősebb, és elindult a vízbe a babáért. – Nem is tudom, mért vagyok meglepve.

– Fizz? – Ez egyre furább, gondolta Cooper. Kinek van olyan neve, mint egy koktélnak?

– Mentőorvos – felelte a fiatalabbik tűzoltó. – Nagyon elemében van, ha vészhelyzet adódik. Mindenki ismeri a szakmában. – A hangjából kihallatszott a csodálat. – Ne féljen, tudja, mit csinál. – Figyelte, ahogy a nő átnyújtja kollégájának a babahordozót. – Jaj...

– Ó, ne...

Cooper alig hitt a szemének. Bár időközben kikerkeztek a szakemberek a kellő felszereléssel, hogy sokkal biztonságosabb körülmények közt folytatódjon a mentés, a fura nevű és rendkívül bátor nő

láthatóan nem elégedett meg azzal, hogy már két embert kimentett, újra visszament a kocsihoz.

– Fizz! – kiáltotta a fiatalabbik tűzoltó. – Várj, előbb rögzíteni kell a kocsit!

De a nő vagy nem hallotta, vagy szándékosan nem vett róla tudomást. Cooper az utóbbit tartotta valószínűbbnek. A kisgyereket a fiatalabbik tűzoltó gondjaira bízta, és futva megindult, hogy elejét vegye egy újabb balesetnek. Közben kiérkezett a mentőcsapat, tagjai védőruhákat, köteleket és szerszámokat hoztak magukkal.

– Jöjjön vissza! – figyelmeztette az egyik férfi. – Ez nem nézelődőknek való sport.

– Mentőtiszt vagyok – felelte Cooper. – Speciális képzettségem van.

És nagyon úgy nézett ki, hogy ebből a balesetből kisebb katasztrófa lesz. Egy hullám Cooper hasáig is felcsapott, az egyik tűzoltó elvesztette az egyensúlyát, aztán a roncs is megbillent, és éles, fémes zajjal oldalra csúszott. Egy újabb hullám átcsapott a tetején.

Hol van az adrenalinfüggő doktornő? Sehol sem látta, s egy szívdobbanásnyi ideig valami olyasfélét érzett, ami hasonlított a... Mire is? Féltésre?

Pedig nem is ismeri, és egyébként is, a nő végtelenül könnyelműen viselkedik. Ha megsérült, vagy ne adj' isten meghalt, mindenki tudni fogja, hogy ezt csakis magának köszönheti.

Cooperben felidéződött egy esemény, amelyet nem lehet meg nem törtéنتté tenni. Soha nem fog megbocsátani magának. Ki kellett volna használnia a megfelelő pillanatot, és visszatartania valakit attól, hogy butaságot kövessen el. S akkor nem veszítette volna el azt az embert, aki egykor a mindene volt.

Időközben a mentőcsapat láncot alkotott a vízben, és egy kosaras hordágyat továbbított a roncs felé. Cooper közel volt, látta, hogy nyitva a vezetőoldali ajtó. Mikor a víz visszahúzódott, mozgás látszott a roncs belsejében. Tehát a doktornő még életben van, és úgy tűnik, a beszorult biztonsági övet próbálja kiszabadítani.

Cooper megfogta az ajtókilincset, vett egy nagy levegőt, és lebukott a víz alá. Beletelt néhány másodpercebe, mire bármit is látott. A sodrás magával akarta ragadni, de szilárdan kapaszkodott.

Mennyi idő telhetett el azóta, hogy a roncsot elöntötte a víz? Mikor vehetett utoljára levegőt a titokzatos doktornő? Kontya kioldódott, haja szétterült a feje körül, megnehezítve a látást, miközben a biztonsági öv csatjával bajlódott.

Cooper megragadta a kezét, és letépte a csatról, majd kitapogatta a gombot. Az ujjja nyomása már nem volt elég, a teljes kézfejjével nyomta a gombot, a másikkal pedig az övet húzgálta.

A csat végre engedett, az eszméletlen vezető teste Cooper felé billent. Ő a hóna alá nyúlt, kihúzta a roncsból, és a felszínre vitte. Csak remélni tudta, hogy a gerince nem sérült meg, de nem volt más választása: ha nem juttatja ki, megfullad. Abban sem volt biztos, hogy lélegzik-e még egyáltalán.

A mentőcsapat közben odaért, átvette tőle a sérült nőt, és a hordágyra fektette. Fizz felbukkant Cooper mellett, levegő után kapkodva.

– Kösz – zihálta. – Kicsit... nehezen ment.

De láthatóan egyáltalán nem bánta, hogy a nehézségek mind a kettejüket életveszélybe sodorhatták volna. Rá se nézett Cooperre, kisimította haját az arcából, és sebtében copfba kötötte, hogy ne zavarja. Cooper látta, hogy ragyog az arca – mintha ez az egész olyan izgalmas lett volna, hogy bármikor újra megtenné.

A mindenit! Ösztönző ez a lelkesedés. De hát Cooper ezt mindig is tudta. Fizz emlékeztette valakire...

De nem, most nem fogja átadni magát a gyötrelmes emlékeknek!

– Tiszta szerencse, hogy nem kellett magát is megmenteni – mondta kissé élesen. – Fel nem foghatom, mért csinálta.

De Fizz nem hallgatott a szavaira, hanem azt figyelte, hogyan viszik ki a partra a sérült vezetőt.

– Meg kell néznem, jól van-e – mondta, és elindult. – Nagyon remélem, hogy még nem fuldokolt, amikor a biztonsági övvel küszködtem.

– Volt még levegő az utastérben, mielőtt jött a második hullám.

Cooper reflexszerűen kinyújtotta a karját, amikor Fizz megbotlott mellette egy sziklában. Meglepetésére Fizz megfogta a kezét, és amilyen gyorsan tudtak, kimentek a partra.

Mindketten csuromvizesek voltak. Fizz felsőtestére rátapadt a fehér póló, és Cooper tudta, hogy később, egy kevésbé alkalmas pillanatban emlékezni fog erre a látványra.

A kisgyereket és a babát már felvitték a töltésen, a vezető azonban nem volt elég stabil állapotban ahhoz, hogy ugyanezt vele is megtehessék. Fizz letérdelt mellé, fölé hajolt, kezét az alhasára tette.

– Lélegzik, de gyengén. – Körülnézett. – Úgy látom, még nincs itt a mentő.

– Nincs. De én mentőtiszt vagyok, és nálam van a felszerelésem. Hozok sztetoszkópot.

Fizz most először nézett egyenesen rá, és néhány pillanatig mustrálta. Mélybarna szeme van, állapította meg Cooper.

– Légyszi, hozd ide az én felszerelésemet is. Ott van azon a lapos sziklán.

Cooper azonnal indult. Miközben mindkettejük hátizsákját odavitte a sérülthöz, úgy érezte, átment egy teszten. Az ösztöne azt súgta, hogy ennek a nőnek nem könnyű kivívni a tiszteletét. Bármilyen abszurd volt, büszkeség töltötte el, amiért Fizz átmenetileg elfogadja kollégájának.

Váratlan asszisztense valóságos medve volt, száznyolcvan centinél magasabb, széles vállú. Felicity Wilson elhitte, hogy tényleg az, akinek mondja magát, mert láthatólag végig tudta, mit csinál.

Hatalmas keze volt, de fürgén és ügyesen használta. Gyorsan kinyitotta a két hátitáskát, és elővette a szükséges eszközöket.

A sérült nő halkán nyögött, de még mindig nem volt beszédképes állapotban. Fizz hallgatta a mellkasát. Igen, az biztos, hogy bal oldalon nem hall zörejt, de vajon levegő vagy vér akadályozza a levegővételben?

– Jó lenne a mobil ultrahang – dünnyögte.

– Ja, klassz cuccaink vannak a mentőben.

– Hogy hívnak?

– Cooper. Cooper Sinclair.

Nem idevalósi, különben Fizz rég felfigyelt volna rá a sok mentős közt, akikkel az évek során együtt dolgozott, nemcsak a termete, hanem erős skót akcentusa miatt is.

Egy tűzoltó közeledett feléjük.

– Megjött a mentőkocsi, mindjárt lehozzák a felszerelést.

– Stabilizálnom kell a légzését, addig nem szállítható – felelte Fizz.

A tűzoltó arrébb lépett, és beleszólt az adóvevőjébe.

– Intubálsz? – kérdezte Cooper.

– Előbb dekomprimálni kell a mellkasát.

Néhány perc múlva odaértek hozzájuk a mentők.

– Tegyek fel infúziót, Fizz? – kérdezte az egyikük.

– Nem kell. Már megcsináltad, nem, Cooper?

– Igen.

A mentős meglepettnek látszott. Fizz biccentett neki.

– Jack, ő Cooper, képzett mentőtiszt. Szerencsém, hogy véletlenül pont itt volt, alig tudtuk kimenteni a nőt. Most rögtön dekomprimálnom kell a mellkasát. Bekapcsolnád a monitort? Szeretném tudni az oxigén- és szén-dioxid-szintet.

A következő negyedórában mindhárman szünet nélkül dolgoztak, és a páciens végre szállítható állapotba került.

– Szép munka – bólintott Fizz, amikor a mentősök rászíjazzák a hordágyra. – Megyek én is a mentőkocsival. Valamelyik rendőr vigye vissza az autót a városba.

Bepakolta a holmiját a hátitáskába, és behúzta a cipzárt. Cooper is összeszedte a felszerelését.

– Kösz a segítségért – mondta Fizz. – Nélküled nem ment volna.

– Öröm volt – mosolygott Cooper, és Fizz csodálkozva azon kapta magát, hogy elakad a lélegzete.

A hétszázát, micsoda mosoly!

– Igen... köszi. – A fiatal mentős a hátára vette a táskáját, és kérdő pillantást vetett Cooperre.

– Te nyaralni vagy itt?

– Nem. Igazából holnap kezdek az Aratika mentőállomáson.

– Hú, az nem semmi! Helikopter?

– Meg az összes többi. – Cooper szerényen vállat vont. – Parti őrség, rendőrségi bevetések, különleges sürgősségi mentőakciók.

A fiatal mentős láthatóan megvolt illetődve, és Fizznek be kellett vallania, hogy ő is ugyanígy érez. Az Aratika állomás munkatársai a mentők elitjének számítottak, ő maga is szívesen dolgozott volna ott teljes munkaidőben, ha nem ragaszkodott volna annyira a kórházi munkájához. Mostanában úgy próbálta meg összeegyeztetni a kettőt, hogy szabadidejében besegített az állomáson, mert így módon mindkét intézmény legjobbjaival nyílt alkalma együttműködni.

– Azt hiszem, fogunk még párszor találkozni – mondta Coopernek. – Szoktam dolgozni náluk.

– Az jó – mondta Cooper. – Akkor tudni fogom, mi lett a páciensünkkel. Remélem, hepiend lesz a vége.

– A hepiend a specialitásom – felelte Fizz mosolyogva, és elkezdett felmászni a töltéshez rögzített létrán.

Cooper követte.

– Hé! – szólt oda neki.

– Mi az?

– Csak azt akarom mondani, hogy illik hozzád a neved. Akkor szia, Fizz!

Ő nem válaszolt, és nem is nézett hátra, miközben felért az útra, és beszállt a mentőbe. Ideje elfelejtenie a nagydarab skót mentőtisztet, és arra koncentrálnia, hogy stabil maradjon a sérült nő állapota, míg beérnek a klinikára.

Fizz tudta, hogy előbb-utóbb viszontlátja. Remélte, hogy inkább előbb.

– Tényleg fantasztikus a fekvése.

Cooper az Aratika mentőállomás irodarészlegének harmadik emeleti üvegfala előtt állt, ahonnan egyenesen rálátott a leszállóhelyre, amelyen két nagy sárga helikopter állt. Az egyiket épp tankolták, a másiknak a pilótája pedig alaposan átvizsgálta kívülről a géptestet.

– Kawasaki BK 117-esek, ugye?

– Mindennel felszerelve, amivel csak lehet – felelte büszkén Don Smith, a mentőállomás vezetője.

– Mi is ilyeneket használtunk Skóciában. Szeretek velük repülni.

– Szóval akkor ismeri őket. Ez pluszpont. Hány éve dolgozik mentőtisztként? Tíz?

– Majdnem. Diploma után rögtön helikopteres bevetésekre mentem. Kamaszkorom óta ez volt az álomom, mióta végignézttem egy mentést a skót hegyekben.

– El kell ismerni, nagyon impozáns az önéletrajza. Speciális képzettség kereső- és mentőakciókhoz, hegyi mentési tapasztalat, kríziskezelés, tanfolyam a parti őrsegnél...

Cooper szerényen megvonta a vállát.

– Szeretem, ha van mit csinálni. És szeretek újat tanulni. Vagy megismerni új helyeket. Eddig nem sokat láttam Új-Zélandból, de szerintem rengeteg mindent tartogat.

Tényleg impozáns volt az önéletrajza, de becsvágyának megvoltak az árnyoldalai. Húsz év telt el, amióta elhatározta, hogy ő lesz minden idők legjobb mentőtisztje. Kizárólag a karrierjének élt, ami annyit jelentett, hogy semmi másnak nem jutott hely az életében.

Nem élt tartós kapcsolatban, amire tekintettel kellett volna lennie. Nem fűzték senkihez családi kötelékek, és nem is vágyott családot alapítani. A munkájának élt, ami persze azzal járt, hogy néha nagyon magányosnak érezte magát.

Tekintete a pakolóra tévedt, ahol több mentőautó és mentőmotor állt.

– Remekül fel vannak készülve az utcai bevetésre – jegyezte meg. – És jól olvastam, hogy ez az állomás kapja a nagyobb baleseteket?

Don bólintott.

– Ezekon kívül vannak még olyan járműveink is, amikhez egyszemélyes legénység tartozik. Akkor vetjük be, ha a helyi mentőszolgálatok túl vannak terhelve, vagy magasabban képzett mentőtisztekre van szükség. Ezek a csapattagok egészítik ki a helikopterek legénységét. Itt fog kezdeni.

Cooper meglepve vonta fel a szemöldökét, de elfogadta a kihívást.

Don mosolygott.

– Ne aggódjon, nem dobjuk rögtön a mély vízbe. Egy tapasztalt mentős fogja kísélni, míg meg nem ismeri az itteni folyamatokat és helyeket. – Az órára nézett. – Menjünk is le, mindjárt műszakváltás. Bemutatom pár kollégának, annak is, akivel átmenetileg együtt fog dolgozni. Gondolom, épp reggeliznek.

A második emeletet sült szalonna ínycsiklandó illata töltötte be. A műszakváltás miatt sokan voltak itt: mentősök, pilóták, földi személyzet, köztük egy Shirley nevű idősebb asszony, aki láthatóan házvezetőnői feladatokat látott el az állomáson. Don sorra bemutatta nekik Coopert.

– Isten hozta az Aratikán! – üdvözölte mosolyogva Shirley. – Megkínálhatlak egy baconös szendviccsel?

– Köszönöm, talán majd később.

Cooper észrevette, hogy az egyik férfi munkatárs tátott szájjal bámulja.

– Na de ez... – A férfi az újságra pillantott, mely kinyitva hevert előtte az asztalon, és visszalapozott a címlapra.

– Ő Joe – mutatta be Coopernek Don. – Vele fog dolgozni, amíg el nem igazodik. Joe, ő itt Cooper Sinclair.

– Ha nincs egypetéjű ikertestvére... – Joe újra felnézett az újságjából, és felállt. – Pont most láttam egy fotón, mit csináltál tegnap délután. Nem bírtad kivárni, hogy elkezd a melót, mi?

– Tessék? – Coopernek az arcára fagyott a mosoly. Persze Joe nem sejtette, hogy érzékeny pontra tapint. Mert valaha tényleg volt egy egypetéjű ikertestvére...

Joe az újságra mutatott.

– Máris hős vagy.

Tegnap este Cooper nem nézett tévét, s ma sem olvasott bele a lapokba. A baleset után még hosszú ideig ült a dugóban, aztán meg kellett keresnie a belvárosban a szállodáját, ahol lakni fog, amíg nem talál magának lakást. Mire megtalálta, halálosan ki volt merülve; felakasztotta ázott ruháját, evett valamit, aztán még felhívta Dont, hogy bocsánatot kérjen, amiért lekéste a bemutatkozó beszélgetést a mentőállomáson. Szerencsére Don nem csinált ügyet belőle.

Joe hasonló lazasággal nyújtotta felé a kezét.

– Örvendek, Cooper! Jó lesz együtt dolgozni.

Cooper megrázta a kezét.

– Én is örvendek.

Don felvette az újságot.

– Címlap? Ó! Jó kis fotó.

A kép Coopert ábrázolta, karján a síró gyerekekkel. A háttérben, kissé homályosan, Fizz látszott.

– Úgy tűnik, élvezted – mondta egy pilóta, átnézve Don válla fölött.

– Azt nem mondanám – dűnnyögte Cooper, miközben el kellett ismernie, hogy az arckifejezése egyáltalán nem vall profira a képen.

Azt is tudta, miért. A fotó abban a pillanatban ábrázolta, amikor Fizz, nem hallgatva az ő figyelmeztetésére, visszaindult a roncsához kimenteni a babát, és azt mondta: „Bízz bennem, orvos vagyok”. Cooper meg volt rökönnyödvé, ugyanakkor imponált is neki a dolog, ettől ült ki az arcára a képen látható halvány, ferde mosoly, amit úgy is lehetett értelmezni, hogy halálosan élvezi az akciót.

– Hallottam az esetről – szólalt meg egy női hang. – Pont a sürgősségin voltam, amikor jött a hívás.

Cooper a hang irányába fordult. Karcsú, szőke nő volt a tulajdonosa, körülbelül vele egykorú. Várjunk, hogy is hívják... Ja, igen: Maggie.

– Tudsz valamit? Stabil volt a nő állapota, amikor beérkezett? – kérdezte Cooper. – És a két gyerekkel mi van?

– Majd kérdezd meg Fizzt, ha legközelebb itt lesz. Bekísérte az asszonyt a műtőbe.

– Fizz? – Újabb kolléga lépett hozzájuk, és a fotót nézte az újságban. – Te jó ég... Az ott ő a

hátterben, ugye?

– Ő ért ki elsőnek a balesethez – mesélte Cooper. – Kiabáltam neki, hogy ne menjen a kocsihoz, amíg nem rögzítik, de nem hallgatott rám.

– Jellemző – mosolygott Joe. – De majd meglátod, ha egyenruha van rajta, akkor rendesebben viselkedik. – Joe mosolya szélesebb lett. – Néha.

A hangjából érződő bizalmasság különös szúrást keltett Cooper mellkasában, amit nem akart elemezgetni, mert erősen emlékeztetett a féltékenységre. Mennyire ismerheti Joe Fizzt? De őt mért érdekli egyáltalán, hogy Fizz egyedülálló-e?

Az ég szerelmére, csak most érkezett meg egy idegen városba, hogy új életet kezdjen! Eddig meg sem fordult a fejében, hogy összejöjjen egy nővel, és egyébként is, mekkora baromság lenne egy olyan nővel összejönni, akivel eddig csak néhány percet töltött együtt, s aki ezalatt nagyrészt nem is vett róla tudomást, aztán meg parancsolgatott neki, és utána valószínűleg rögtön el is felejtette.

Don mosolya arra utalt, hogy ő is jól ismeri Fizzt, és szemet huny afölött, ha a kolléganő fittyet hány a biztonsági előírásokra. Mint egy jószágos apuka, aki nem szidja meg önfejlő gyerekeit.

– Apropos, egyenruha: föl kéne öltöztetni Coopert. Habár... – Don szemügyre vette Cooper fekete pólóját, sötét nadrágját és fémorrú bakancsát. – Egyelőre elég lesz egy csapatpóló. Meg talán egy overál a helikopteres bevetésekhez. Személyhívó viszont okvetlenül kell neki.

– Gyere! – Joe intett Coopernek, hogy kövesse. – Mindent megmutatok, aztán keresünk neked egy öltözőszekrényt. A nagy körbevezetés ráér majd reggeli után, ha továbbra is ennyire nyugi van.

Ebben a pillanatban csipogó hang hallatszott, és az egyik pilóta a személyhívójáért nyúlt. Maggie és egy másik mentőtiszt ugyanígy tett, aztán mindhárman felugrottak, és szaladtak a lefelé vezető lépcsőhöz.

Amikor Maggie elhaladt Joe mellett, felemelte a mutatóujját.

– Ez miattad van, mert kimondtad, hogy „nyugi”. De hamarosan utolér a karma!

– Igaza van – sóhajtotta Joe. – Legjobb lesz, ha neked is keresünk egy személyhívót, Cooper. A következő riasztás a miénk lesz.

– Huh... – Felicity Wilson leroskadt egy fotelba a Wellington Royal Hospital sürgősségi osztályának pihenőszobájában. – Már azt hittem, sosem fogunk szünetet tartani.

– Volt hajtás, mi? – mondta Tom, az egyik főorvos. – Köszö, hogy maradtál, de most már nyugodtan elmehetsz bármikor, a délutáni műszakban teljes a létszám.

– Csak iszom egy kávét, és kifújom magam – mosolygott Fizz a kollégára. – Lehet, hogy még megvárom annak a hatéves kisfiúnak a CT-leletét, aki leesett a fáról. Remélem, csak a karja tört el, meg maximum enyhe agyrázkódása van.

– Micki? Ő egyszer már leesett a kanapéről, és eltörte a kulcsontját. Úgy néz ki, nem volt neki elég a repülésből. – Tom a fejét csóválta. – Szegény anyja! Fogadok, a te anyukád is rengeteget aggódott – tette hozzá mosolyogva.

– Nekem nem volt balesetem.

– De veszélyes hobbikat űzöl. Gondolom, annak idején saját készítésű ejtőernyőkkel ugráltál le a fákról, és nem csak úgy leestél.

– Igazából nem. Elég unalmas gyerek voltam, maximálisan szófogadó.

– Akkor meg mi történt? Felnőttél, és egyszer csak rájöttél, hogy szeretsz sárkányrepülőzni, terepautózni meg ilyenek?

Fizz megvonta a vállát.

– Valahogy úgy.

Tény, hogy rákapott az adrenalinra – de ki ne kapna rá, mihelyt rájön, hogy ezen a módon minden érzést el tud fojtani magában? Mint például a gyászt. Vagy a jövőbe vetett bizalom hiányát.

– És véletlenül mindig ott vagy, ahol akció van. Az a kép az újságban valamelyik nap... hihetetlen! Tényleg tök véletlen volt, hogy pont a mögött a nő mögött vezettél, aki lehajtott az útról?

– Láttam, hogyan történt. Valami motoros barom megpróbálta megelőzni úgy, hogy nem is fért be, ő meg kénytelen volt elrántani a kormányt, aztán megcsúszott a kavicson, és áttörte a palánkot.

- Fizz megint vállat vont. – Most erre mit mondjak? Úgy látszik, bevonnom a baleseteket.
- Így legalább nem unalmas az élet.
- Ja...

Fizz ivott egy korty kávé, és eltűnődött. Az ijesztő helyzetek nem jelentettek újdonságot számára. Hosszú évekkkel ezelőtt szabad akaratából választotta ezt az életet, egy olyan időszakban, amikor nem számított neki, életben marad-e.

- Vissza kell mennem. – Tom kiitta a csészéjét. – Holnap bent leszel?
- Nem, szabadnapos vagyok.
- Tényleg szabadnap lesz, vagy műszakot vállalsz a mentőállomáson?
- Utóbbi – vallotta be Fizz. – De tudod, mit szoktak mondani: a változatosság felér egy vakációval. Tom nevetve hagyta el a pihenőszobát.

Fizz ivott egy újabb kortyot, és a szoba közepén álló nagy asztalt nézte, amelyen újságok és magazinok hevertek egy kupacban. Még csak pár napja, hogy szerepelt az egyik lap címlapján. Vajon megvan még?

Újra meg akarta nézni azt a fotót, de hogy miért, arra csak akkor eszmélt rá, amikor előhúzta az újságot a kupacból: azért, mert volt valami a kép előterében álló férfin, amit vonzónak talált.

Rég nem érzett ilyen bizsergést. Lehet, hogy túl hosszúra nyúlt az önként vállalt szexmentes időszak? Annyira hiányzik egy férfi az életéből, hogy megéri vállalni a kockázatot, és olyannal kezdeni, aki talán többet akarna, mint amit ő adni hajlandó?

Talán csak azért találja vonzónak, mert együtt birkóztak meg egy veszélyes helyzettel, és a férfin múltott, hogy jól végződjön a rögtönzött mentőakció. Fizz emlékezett, milyen volt, amikor Cooper ellökte a kezét, hogy kikapcsolja a biztonsági övet. S milyen volt érezni kezének erős szorítását, miközben a part felé lépkedtek a csúszós sziklák.

Ennek a nagydarab férfinak a közelsége biztonságot sugárzott. Alapjában véve Fizznek senkire nem volt szüksége ahhoz, hogy biztonságban érezze magát, de kellemetlennek sem találta a dolgot. A nevetésére és az elbűvölő akcentusára is emlékezett, amikor azt mondta, illik hozzá a neve.

Hosszan bámulta a fotót. Aznap elsősorban Cooper termete tűnt fel neki, az arcvonásainak alig szentelt figyelmet: intelligens szemének, markáns orrának, erőteljes állának. A szája olyan volt, mintha bármelyik pillanatban ferde vigyorra húzódná.

Hát jó: nem csak a közösen átélt vészhelyzet teszi vonzóvá. És nem is a szingliség, amiből már kezd nagyon elege lenni. Cooper tényleg különleges. Külföldiként talán csak átmenetileg tartózkodik Új-Zélandon, aminek megvannak az előnyei. Ha netán ő is szingli – bár ilyen adottságokkal ez valószínűtlen –, esetleg érdekelheti egy barátság. Sőt, akár egy barátság extrákkal, ami épp csak annyira közelíti meg a valódi kapcsolatot, amennyire ő megengedheti magának.

Lopva hátranézett a válla fölött, de még mindig egyedül volt a szobában. Óvatosan letépte az újságról a címlapot, majd arról a fotót, és addig hajtogatta, míg bele nem fért a mütösköpenye zsebébe.

2. FEJEZET

– Szia, Cooper, mizújs?

– Hali, Maggie! Nem is tudtam, hogy motorozol.

Cooper becsapta terepjárója vezetőoldali ajtaját az Aratika mentőállomás parkolójában.

– Szerintem a motoromnak köszönhetem, hogy kaptam itt állást. – Maggie a hóna alá szorította a bukósisakot, és együtt mentek be az épületbe. – Szeretek motorral dolgozni, mert azzal gyorsabban oda lehet érni, ha dugó van a baleset miatt.

– Évek óta nem ültem motoron. Lehet, hogy érdemes lenne felfrissítenem a tudásomat.

– Jó ötlet. De úgy látom, van terepjáród. Terepkocsizni nem szoktál?

– Nem, de lehet, hogy kipróbálok. Biztos vannak jó helyek itt Új-Zélandon.

– Én sokat voltam terepen Fizz-zel. Tagja az egyik nagy terepkocsiklubnak, és néha olyan helyeken járnak, ahol mély szakadékokon és folyókon kell átvágni. Vagy erdőkön, esetleg a tengerpart közelében, ahol homokdűnéket kell legyűrni. Elég hajmeresztően hangzik, de nagyon élvezetes. – Maggie a földszinti öltözőkhöz ment. – És jó módszer, hogy az ember fejlessze a vezetői tudását. Jut eszembe, tegnap beszéltem a lakótársaimmal, Laurával és Jackkel, mondtam nekik, hogy érdekel a szabad szobánk. Nagyon örültek, úgyhogy ma munka után meg is nézheted, ha szeretnéd.

– Az szuper lenne. Nem szeretek szállodában lakni, pár nap elég belőle.

Cooper betette a táskáját, és bezárta az öltözőszekrényt. Már rajta volt az egyenruha, az overálja meg ott lógott a fali fogason.

– Egy klassz régi házban lakunk Aro Valley-ben, nem messze innen. Kocsival kevesebb mint negyedóra, még akkor is, ha nagy a forgalom.

– Remekül hangzik.

– Mindenki mentős vagy ápoló, és mivel három műszakban dolgozunk, nem zavaró, hogy csak egy fürdőszoba van. Szinte sosem vagyunk mind egyszerre otthon. De van valami, amit tudnod kell...

– Éspedig?

Coopernek elterelődött a figyelme, amikor még valaki bejött az öltözőbe. Fizz...

A baleset napja óta nem látta, s annak már körülbelül egy hete – elég hosszú idő, hogy kiverje fejből a gondolatot, hogy esetleg lehetne köztük valami.

– Szia, Maggie! És ööö... Cooper, ugye?

– Igen.

Fizz alig emlékszik a nevére? Cooper úgy érezte magát, mint akinek egy vödör jeges vizet öntöttek a fejére. Ennyit arról, hogy talán Fizzben is kipattant a szikra...

– Cooper Sinclair. Még be sem mutatkoztunk rendesen. Gondolom, neked sem a Fizz az igazi neved.

– Jaj, el ne kezd! – nevetett Maggie. – Felicitynek hívják, de utálja. Nem fog szeretni, ha ezen szólítod.

Fizz csupán egy pillanatra nézett Cooper szemébe, de az arca gyanúsán kipirosodott. Csak nem ideges egy kicsit? Cooper nem ismerte, de az ösztöne azt súgta, hogy nem az a zavarba jövő típus. Érdekes...

– Hallom, bementél a múltkori pácienssel a műtőbe – jegyezte meg.

– Igen.

Fizz kinyitotta a szekrényét. Már rajta volt a fekete póló a mentőállomás logójával, mely egy helikoptert ábrázolt, amint a hegyekbe vezető ösvény felett repül; a lábán fekete nadrág és fémmorú bakancs.

– Sok vért vesztett az intubálás miatt, átömlesztésre volt szükség – magyarázta. – Megsérült a tüdeje és pár kisebb artériája, össze kellett varrni őket. De már másnap ki lehetett venni a

lélegeztetőcsövet, tegnap pedig haza is engedték.

– Hú, jó ezt hallani. Mindig ennyire követed, mi lesz a pácienseiddel?

– Legalábbis próbálom.

Fizz a nyakába akasztotta a sztetoszkópot, és úgy tűnt, nincs kedve folytatni a beszélgetést, vagy csak nem jutott eszébe semmi.

A csendet Maggie törte meg.

– Lehet, hogy Cooper beköltözik hozzánk. De még nem tud Harrisonról.

– Harrison? – fordult oda hozzá Cooper. – Az valami háziállat?

Maggie nevetett.

– Olyasmi. Az egyik lakótársunkat Laurának hívják, ápolónő a Royal Hospitalben, és egyedülálló anyuka. Harrison a kisfia, ötéves, kedves gyerek. Ővük a legnagyobb szoba a házban. Szóval az a kérdés, szereted-e a gyerekeket.

– Jól megvagyok velük – felelte Cooper, és az ajka mosolyra húzódott. – Legalábbis ha nem az enyéme.

– Nem szereted a gyerekeidet? – Fizz erőteljesen becsapta a szekrénye ajtaját, és bíráló szemmel vizsgálta Coopert.

– Nincs gyerekem – mondta Cooper. – És egyelőre nem is akarok.

Maggie sóhajtott.

– Mi a fene van veletek, férfiakkal? Mintha egyik sem akarna megállapodni és családot alapítani. És nem csak a férfiak – tette hozzá. – Szerintem a kollégák fele szingli. Nézz csak meg engem: harmincöt éves vagyok. Ha nem talállok valakit hamarosan, semmi sem lesz az egészből.

– Ó, jaj... De te tényleg lemondanál erről a munkáról? – Fizz átkarolta Maggie vállát, és a lépcsőhöz ment vele. – Gondolj bele, milyen uncsi lenne egész nap otthon ülni néhány kis pisissel. Nálam ez ki van zárva.

– De te még csak harminckettő vagy, nem? Várd ki a végét, Fizz, majd egyszer neked is elkezd ketyegni a biológiai órád.

Fizz nevetett.

– Kétlem. Ha meg mégis, akkor majd becsukom a fülem. Túl szép az életem így, ahogy van.

Cooper követte őket az első emeleti pihenőszobába.

A két nő között bámulatos volt a különbség. Szőke fürtjeivel és kék szemével Maggie vonzó jelenség volt, és mikor Cooper a második munkanapján elkísérte egy helikopteres bevetésre, megállapíthatta, hogy hozzáértésnek és intelligenciának sincs híján. Harley-Davidsonnal járt, ami csak tovább fokozta vonzerejét, s most úgy beszélt, mintha élete férfit keresné. Elméletileg tökéletesen illett volna Cooperhez – ha ő is társat keresett volna. Csak hát nem ez a helyzet.

Fizz mellett azonban Maggie elhalványult, és ennek nem kizárólag a doktornő barna haja, barna szeme és olívaszínű bőre volt az oka. Hozzá képest Maggie személyisége is majdhogynem unalmasnak tűnt.

Igen, Fizz belevaló, öntörvényű nő, aki sem a társadalmi elvárások előtt nem hajol meg, sem holmi biztonsági előírásokat nem követ vakon. Nem a szokványos módon képzelel el a jövőt – férjhez menés, családalapítás –, hanem beleveti magát az élet sűrűjébe, és megpróbálja kiélvezni, amennyire csak lehet. Vérbeli kis vadóc.

S ezt Cooper nem egyszerűen csak vonzónak találta, hanem egyenesen izgatónak. Ennek a nőnek olyan kisugárzása van, ami megbizsergeti a bőrét. De nem szabad, hogy ezt Fizz észrevegye. Hisz a nevére is alig emlékezett!

Cooper eltökélte, hogy megtartja a kellő távolságot, nem fog bohócot csinálni magából az új kollégák előtt.

Te szent atyaúristen...

Fizz megkönnyebbült, amikor megpillantotta a kedves, ismerős arcokat a pihenőszobában. Épp elegendő volt itt, hogy elvonják a figyelmét Cooper nyomasztóan erőteljes jelenlétéről. Túl nagydarab ez az ember. Túl vonzó. Mindenből túl sok van benne. Ami eléggé zavarba ejtő.

– Fizz! Hogy vagy, édes? – kiáltotta oda neki Shirley a tűzhelytől. – Buggyantott tojás van pirítóssal, kérsz?

– Ó, igen, köszi. Angyal vagy. Futni voltam, és csak pár müzliszeletet raktam be.

– Azt tedd el későbbre. Ülj le, mindjárt hozom. Maggie, Cooper? Ti is kértetek?

– Köszi, nem, én már reggeliztem – mondta Maggie.

– Köszönöm, én elfogadom – vágta rá Cooper. – Én is voltam futni, és mindjárt éhen halok.

Jaj, ne! Ha Shirley először Coopert kínálja meg, Fizz azt mondhatta volna, hogy már ő is reggelizett. Így viszont Cooper le fog ülni mellé. Reggelente, az ágyban fekve már így is túl gyakran gondolt rá, milyen lehet hatalmas kezének érintése, és aztán ennek nyomán mindenféle másról is fantáziálni kezdett...

Hú, de ciki! Az isten szerelmére, harminckét éves létére képes röpke pár nap alatt belezúgni egy pasiba? Az előbb még el is pirult, amikor találkoztak az öltözőben – ő, aki soha nem szokott elpirulni! Össze kell kapnia magát, és szigorúan a munkára korlátoznia az érintkezést az új jövevényel.

Persze az a veszély nem fenyeget, hogy komolyan beleszeressen. Az az elmeállapot, amit szerelemnek hívnak, és ami annyira hasonlít a bolondsághoz, nála egyszeri dolog volt, és Hamishsel együtt meghalt benne. Az óta az esemény óta, ami örökre megváltoztatta az életét, az összes többi kapcsolata... csak úgy megtörtént vele. És a szex természetes folyamánya volt az ilyen kapcsolatoknak.

Valószínűleg ezért olyan ideges most. Még össze sem barátkozott Cooperrel, és máris arról fantáziál, hogy milyen jó lenne hozzáérni. És milyen jó lenne, ha Cooper érne őhöz.

Vissza kell fognia magát, még hozzá gyorsan. Ha egyáltalán lesz köztük barátság, akkor is Coopernek kell megtennie az első lépést. Ő nem szeret bele senkibe, és soha nem fut férfiak után.

Már küldött néhány egyértelmű jelet Cooper felé, például amikor célzott rá Maggie-nek, hogy nem akar gyereket. Vajon Cooper megértette a burkolt üzenetet? Hogy jól működhetne köztük egyfajta barátság, mert egyikük sem gondolkodik hosszú távú, komoly kapcsolatban?

Shirley feltálalta a tojást a vastagon megvajazott pirítóson, friss petrezselyemmel megszórva.

– Ejha! Köszönöm, nagyon jól néz ki – mondta Cooper, és Fizzre pillantott. – Még sosem láttam olyan mentőállomást, amelyiknek saját szakácsnője van.

– Shirley nem alkalmazott – felelte Fizz. – Önkéntesként dolgozik itt. Van egy közös kasszánk élelmiszerre, mindenki belead valamennyi pénzt. – Némán ette meg reggelije első falatkáit, aztán tovább beszélt. – A mi Shirley-nk, mondhatni, élő legenda. Sok évvel ezelőtt megmentette a fiát az egyik helikopteres csapat. Hálából elkezdett süteményt hozni, adományt gyűjteni, meg ilyesmi. Most már minden reggel itt van, és reggelit készít.

– Ez jellemző az új-zélandiakra? Hogy ilyen nagylelkűek? – kérdezte Cooper.

– Shirley egyedi eset, de szerintem van benne valami – felelte Fizz. – És azt hiszem, mi ezt a munkánkban gyakrabban tapasztaljuk, mint máshol. Ez az egyik dolog, amiért szeretem a munkámat, és az egyik ok, amiért jelentkeztem önkéntesnek.

– Te nem kapsz pénzt az itteni munkádért? – csodálkozott Cooper.

– Nekem ez hobbi. Legalább kapok ingyen egyenruhát – mosolygott Fizz. – És finom reggelit. – Végzett az evéssel, aztán felugrott, a mosogatóhoz vitte a tányért, és a többiekhez fordult. – Ma hova küldesz, Don? – kérdezte hangosan.

– Elkíséred Maggie-t. Az Ariatika 1-essel repültök. Cooper is mehetne veletek, ha nincs ellene kifogásotok. Még meg kell tanulnia, hogy mennek nálunk a dolgok.

– Oké – bólintott Fizz, és még mosolygott is, bár erőltetnie kellett magát.

Nem akar együtt dolgozni Cooperrel. Illetve ez így nem igaz: együtt akar dolgozni vele, de Coopernek nem szabad észrevennie, mennyire felkavarja a közelléte. Irtó kínos lenne, ha tudná, milyen sokat gondol rá a kis tengerparti kalandjuk óta.

Isten őrizz, hogy nagy reményeket fűzzön egy bizonytalan dologhoz. Neki normalitásra van szüksége. Ha kialakul köztük valami, az jó – ha nem, az sem baj. De ha az ember reménykedik, vagy ami még rosszabb: tervezgetni kezd, akkor sérülékennyé válik, és könnyen csalódhat. Legsúlyosabb

esetben még a szíve is összetörhet.

Lehet, hogy eleve rossz ötlet barátkozni ezzel a férfival, pláne „barátság extrákkal” viszonyba kezdeni vele.

– Coopernek a következő bevetésen is ott kell lennie, amiben a parti őrség is részt vesz – mondta Don. – Még nem ismered ott senkit, ugye?

– Nem – válaszolta Cooper, és odavitte Shirley-nek a tányérját.

– Gyere! Van az irodámban egy ismertető a szokásos eljárásairól, átolvashatod pihenőidőben. De neked már van hajómentő végzettséged, nem?

– Igen. Pár éve elkísértem Cornwallban egy egységet a nyaralószezonban.

Fizz a két férfi után nézett, akik a lépcső felé mentek. Remélhetőleg nem lesz sok üresjárat ma. Minél hamarabb leköti a figyelmét egy bevetés, annál jobb. Mert akkor az sem számít, hogy Cooper ott van. Olyankor csak az jár az agyában, hogyan mentheti meg a páciense életét vagy enyhítheti a fájdalmait.

Megijedt, amikor közvetlenül a háta mögött meghallotta Shirley hangját.

– A hétszázát, szemrevaló az új kolléga, mi?

– Ó, tényleg? – játszotta Fizz a meglepettet. – Nekem fel sem tűnt.

Shirley felhorkant, ami azt jelentette, hogy egy szavát sem hiszi. Előrehajolt, és letörölte az asztalt.

– Azon gondolkodom, van-e skót szoknyája – dünnyögte. – Képzeld csak el!

– Inkább nem.

Ezúttal Fizz őszinte volt. Kitapogatta a derékszíjára erősített személyhívót, és óvatosan megkocogtatta. Bár csak csipogna! Ha szerencséje van, hamarosan csipogni fog. És akkor ő már itt sem lesz, amikor Cooper újra lejön a lépcsőn.

Cooper nehezen tudott odafigyelni a parti őrség szokásos eljárásairól szóló ismertetőre. Túl intenzíven érezte Fizz jelenlétét a pihenőszobában, pedig a kolléganő a tágas helyiség túlsó végében biliárdozott Andyvel, a pilótával.

Miért nézte olyan behatóan, mielőtt sietve befejezte a reggelit, és szó szerint felugrott az asztaltól? Zavarba ejtő. Amikor az öltözőben találkoztak, Fizz a nevére is alig emlékezett, most meg úgy bámult rá, mintha valami mély kötelék volna köztük.

Cooper nem hitt az olyan badarságokban, mint szerelem első látásra, azt viszont tudta, hogy olyasmi, mint vágy első látásra, nagyon is létezik. De ez itt nem tisztán testi vonzalom volt – azt ismerte. Ez valami más. Valami kiszámíthatatlan, vad, sőt talán veszedelmes – amilyen maga Fizz.

Még sohasem találkozott ilyen nővel, és tudta, hogy vigyáznia kell. Fizz kihívást jelent, de könnyen megbánhatja, hogy megismerte.

Cooper szája mosolyra görbült. Hiszen éppen ezért jött ide, a Föld túlsó felére: hogy új kihívásokat keressen.

Egyetlen pillantás volt, nem tartott tovább a másodperc töredékénél, de Fizzt rendesen felidegesítette.

Amikor a helikopter a magasba emelkedett, bekapcsolta a biztonsági övét. Igen, előbb kellett volna, de akkor előrehajolt, és kivett egy pár gumikesztyűt a dobozból, hogy menet közben felhúzza őket, és leszállás után rögtön bevetésre kész legyen.

Cooper nem mondott semmit, nem is nézett a szemébe, de Fizznek feltűnt, hogy figyel, és arra vár, mikor kapcsolja be magát.

– Hallottad, mi a feladat? – kérdezte Fizz a kelleténél kissé élesebben.

– Egy kocsi behajtott egy kirakatba. – Most Cooper is felhúzta a kezére a steril kesztyűt. – Elcsapott egy férfit, akire aztán ráborult egy polc. Lehet, hogy medencecsonttörése van.

Fizz bólintott.

– Ha tényleg így van, akkor minél előbb kórházba kell vinni, és mivel csúcsforgalom van, a szárazföldi szállítás túl lassú lenne.

Miután leszálltak, egy rendőr kalauzolta őket a baleset helyszínére, s útközben elmondta, mi a

helyzet.

– A sérült egy ötvenhat éves férfi, akkor gázolta el a kocsit, amikor behajtott a kirakatba. A vezető egy idős férfi, valószínűleg összekeverte a gázpedált a fékpedállal.

– Esméleténél van a sérült?

– Nem, de a helyi mentősök azt mondják, nincs fejsérülése. A lába viszont súlyosan megsérült. Elfutottak több épület mellett, aztán odaértek a helyszínre.

– Vigyázz, mindenütt üvegszilánkok vannak – figyelmeztette Cooper Fizzt.

A helyi mentősök megkönnyebbültek, amikor megérkezett az erősítés. Tájékoztatták Fizzt és Coopert, akik rögtön át is vették a sérültet. A férfinak mindkét lába eltört, a medencecsontja instabil volt, a vérnyomása vészesen zuhant. Először is stabilizálniuk kellett a légzését. Egymás keze alá dolgoztak, gyorsan és ügyesen végezték a feladatot. Fizz meghallgatta a mellkast, hogy meggyőződjön róla, megfelelően van-e bevezetve a lélegeztetőcső. Végül felpillantott, és elégedetten bólintott.

– Minden oké – mormolta.

Ez enyhe kifejezés, vélekedett Cooper. Fél perc alatt elvégezték a teljes, meglehetősen bonyolult procedúrát, s ez nagyrészt annak volt köszönhető, hogy olyan remekül összedolgoztak.

És nem csak orvosi értelemben illettek össze. Coopernek az volt a benyomása, hogy Fizz ugyanazt a meghittséget érzi, amit ő, mintha már régóta ismernék egymást.

– Van vérnyomás? – kérdezte később Fizz, amikor újra megvizsgálta a sérültet.

– Tovább esik. Nem mérhető.

– Súlyos vérzése van. Ismered a REBOA-eljárást, Coop?

Cooper a lénye egyik felével érzékelte, hogy Fizz becézve mondta ki a nevét, mintha ezer éve ismernék egymást, de továbbra is tökéletesen koncentrált maradt.

– Mikor bevezetnek egy ballonkatétert, hogy elzárják az aortát, és megállítsák a belső vérzést?

– Igen.

– Olvastam róla, és láttam egy videót, de nem tartozott a szokásos eljárásaink közé.

– Ritkán alkalmazzák.

Fizz egy pillanatra a szemébe nézett, és néma kérdés ült a tekintetében. Cooper megértette, hogy azt akarja tudni, hajlandó-e asszisztálni neki egy bonyolult invazív beavatkozásban. Finoman, de egyértelműen biccentett.

– Adunk még neki egy egységnyi vért, de ha nem nő a vérnyomás, muszáj lesz megtenni – mondta Fizz.

A véradás után elvégezte a soron következő vizsgálatot.

– Szisztolés nyomás nyolcvanöt – jelentette.

Fizz megkönnyebbülten sóhajtott.

– Oké, induljunk. Minél előbb be kell juttatni a műtőbe.

Hordágyra fektették a sérültet, és a helikopterhez vitték. Cooper az órájára nézett, és megállapította, hogy a páciens kevesebb mint egy óra alatt el fog jutni a műtőbe.

Fizz már akkor elismerést keltett benne, amikor először látta akció közben, most azonban szabályszerűen elámult a teljesítményén. Megtiszteltetés volt vele dolgozni, s már alig várta a következő alkalmat. Fizz olyan nő, aki tovább tágítja a szakmai horizontját, és segít elmélyíteni a tudását. Címeres marha volna, ha kockáztatná ezt a különleges munkakapcsolatot azzal, hogy enged az érzelmeinek.

– Cooper tényleg jó – mondta Fizz Don irodájába lépve. – Bármikor szívesen dolgozom vele, és szerintem bármelyik másik orvos így lenne ezzel.

– Ez jó hír – bólintott Don, és összecsukta a laptopját. – Na, ideje hazamennem. Csak tudni akartam, hogy ment a bevetés.

Fizz nem volt teljesen őszinte, amikor Cooper teljesítményét értékelte Donnak. Cooper nem egyszerűen „jó” a szakmájában, hanem egészen kiemelkedő és különleges. Nem emlékezett rá, hogy valaha dolgozott volna olyan kollégával, akivel szavak nélkül is ennyire megértették volna

egymást. Bármire volt szüksége, kérnie sem kellett, Cooper már nyújtotta is felé. Mintha évek óta összeszokott csapat lennének.

És Cooper vigyázott is rá: figyelmeztette, hogy tele van a helyszín üvegszilánkkal. Vajon azért ilyen figyelmes, mert jelent neki valamit? Vagy csak azért, mert nő, és törekenynek tartja? Bosszantotta ez utóbbi lehetőség, de az volt a furcsa, hogy a természetes Cooper mellett tényleg tudatára ébredt a nőiességének. S ha őszinte volt magához, élvezte is.

Cooper még mindig a pihenőszobában volt. Amikor Fizz belépett, az éjszakai csapat épp bevetésre indult. Don közölte Cooperrel, hogy mostantól fogva teljes értékű csapattagként fogják bevetni.

Amikor kettesben maradtak, Cooper rámosolygott Fizzre.

– Köszönöm.

– Mit?

Úristen, ezt a szédítő mosolyt még szoknia kell! Nem lesz könnyű, most is bizsereg tőle az egész teste.

– Hogy zöld utat adtál – felelte Cooper.

– Megérdemled. – Fizz az órára nézett. – Mit keresel még itt? Már egy órája lejárt a munkaidőd.

– A tiéd is.

– Nem most akartad megnézni azt a szobát Maggie-éknél?

– Küldött sms-t, hogy áttehetjük-e holnapra. Ott ragadt a fogorvosnál.

– Remélem, nem fáj neki nagyon. Erről jut eszembe: éhes vagyok. – Fizz a sarokban lévő padhoz ment, amin egy kekszesdoboz volt. Levette a fedelét. – Ó, de jó, van süti! Répatorta, pont a kedvencem. Áldott legyen a neved, Shirley... – Kihúzott egy fiókot, kést vett elő. – Te is kérsz, Coop? ... Au!

Cooper azonnal felpattant.

– Mi történt?

– Semmi. – Fizz letépett egy papírtörlőt. – Csak megvágтам az ujjam.

– Mutasd!

Cooper most már szorosan mellette állt.

– Á, hagyd csak, nem vészes.

De a vér már át is itatta a papírt. Cooper letépett egy újabbat, és kis négyszöget hajtogatott belőle.

– Nyomd kicsit.

– Tudom – nézett rá Fizz lesújtó tekintettel. – Orvosit végeztem, ha még emlékszel.

Cooper óvatosan megfogta a kezét, és várta, hogy megmutassa a sebet. A fenébe, gondolta Fizz, nem fogja hagyni lerázni magát. De ő nem akarja, hogy így gondoskodjanak róla, nem akarja, hogy valaki odafigyeljen rá, felugorjon és törődjön vele, ha baj érte. Hogy védelmezze...

Lehet, hogy Cooper épp most teszi meg az első lépést egy kapcsolat felé, ami túlmutat a szakmai együttműködésen. Furcsán felkavaró volt ez az egész, még valamiféle riadalmat is keltett benne. Tudta, hogy nem csak azért vonzódik Cooperhez, mert már régóta szingli, sem azért, mert egy drámai baleset helyszínén találkoztak először. Volt valami köztük, ami gyökeresen különbözött mindattól, amit eddig ismert. Még az elhunyt férjével sem élt át hasonlót.

Hogy ellenálljon Cooper vonzerejének, igyekezett a bosszúságára koncentrálni, amiért a férfi úgy bánik vele, mintha valami gyöngé, oltalomra szoruló lény volna.

– Felnőtt nő vagyok, Cooper – zsörtölődött. – Tudok vigyázni magamra, semmi szükség rá, hogy figyelmeztess a veszélyekre, vagy figyeld, hogy bekapcsolom-e a biztonsági övet. Azt sem akarom, hogy megnézd a hüvelykujjamat. Ha bénázok, vagy hülyeséget csinállok, majd én viselem a következményeit.

Cooper rajta tartotta a szemét, és nem úgy tűnt, mintha megsértődött volna ezen a kis kifakadáson.

– Tudom – válaszolta higgadtan. – De mi egy csapat vagyunk, Fizz, és a csapattagok odafigyelnek egymásra. Nem a gyengeség jele, ha az ember hagyja, hogy segítsenek neki. És igen, néha talán túlzásokba esem, de én már csak ilyen vagyok. Én... öö... egyszer elvesztettem valakit, és nem történt volna meg, ha betartottunk volna néhány alapvető biztonsági szabályt. Még egyszer nem

hagyom, hogy ilyesmi megtörténjen, és ennek semmi köze hozzád vagy a szakértelmedhez, hidd el nekem.

Cooper őszinte szavai megnehezítették Fizz számára, hogy kitartson a haragja mellett. Most először közelről is megnézhetné a szemét. Mogyoróbarna volt, s benne az aranyló árnyalatok emlékeztették valamire... Jóságos ég – egy plüssmackóra? Igen, esküdni mert volna, hogy Cooper szemének ugyanolyan színe van, mint a plüssmackónak, amit gyerekkorában úgy szeretett. Éveken át hozzábújva aludt el.

Cooper szelíden félretolta a kezét, megvizsgálta a vágást a hüvelykujján, és finoman megnyomta a sebet.

– El fog tartani pár percig – mormolta. – Elég mély, de nem hiszem, hogy varrni kell. Csak a vérzést kell elállítani.

– Ühüm.

Fizz hangja kissé fojtottnak hallatszott. A hüvelykujjára meredt, mert nem mert újra felnézni Cooperre. Nemcsak hogy ízig-vérig nőnek érezte magát a közelében, volt itt valami egyéb is. Mintha mélyen belül életre kelt volna a korábbi énjé: egy kisgyermek, aki elalvás közben a mackójához bújik, s olykor-olykor arra vágyik, bárcsak valaki az oltalmába venné.

Egyszerre gombóc nőtt a torkában. Zavarodott lett, szinte már riadt. Aztán felemelte a tekintetét. Mi lehet ebben a férfiban, ami ennyire különlegessé teszi?

Cooper viszonzta a pillantását.

– Mindjárt megvan – mondta csendesen. – Még kábé fél perc.

Fizz tudta, hogy meg kellene szakítania a szemkontaktust. Ki kellene tépnie a kezét Cooper kezéből, és saját magának ellátni a sérülését, de nem tette. Meg volt bénulva, a tekintetét sem tudta elfordítani. Még sohasem találkozott ilyen vonzerővel, s most tehetetlen volt vele szemben. E pillanatban semmire sem vágyott jobban, mint hogy Cooper megcsókolja.

Vajon teljesül a vágya? Cooper megérezhette kimondatlan sóvárgását, mert elsötétült a szeme. Fejét lassan előrehajtotta, de hirtelen megállt.

Végül ő szakította meg a szemkontaktust. Óvatosan levette a papírt Fizz hüvelykujjáról. Rekedtes volt a hangja, amikor megszólalt.

– Szerintem vége is. Minden rendben.

Fizz bólintott, és tett egy lépést hátrafelé.

– Hozok tapaszt.

Az ő hangja is szokatlan volt, már-már reszketeg.

Cooper téved: nincs vége – éppen hogy most kezdődik! Bármi is legyen, ami elindult köztük, Fizz attól félt, hogy sokkal, de sokkal nehezebb lesz megállítani, mint a vérzést az ujján.

A tűzzel játszana, ha engedne a kísértésnek. Ez volt a második eset, hogy rövid időre elvesztette az önkontrollját, pedig azt hitte, már első alkalommal megértette a figyelmeztetést. Ha már most ennyire nehéz ellenállnia a férfi vonzerejének, amikor még alig ismerik egymást, mi lesz majd akkor, ha bizalmasabb kapcsolatba kerülnek egymással? Hogy fog uralkodni magán?

Már a pusztá gondolat ijesztő volt, egyúttal meglehetősen izgató. Hatalmas adrenalinmámor ígérkezik, és Fizz ismerte magát, tisztában volt vele, hogy adrenalinfüggő. Az idők során megtanulta kordában tartani ezt a tulajdonságát, és a mámort immár arra használta, hogy gazdagítsa vele az életét, nem pedig csak arra, hogy elmeneküljön olyan dolgok elől, melyek tönkretehetik.

Ez a mostani zakkantság, varázslat, vagy nevezzük bárminek, ez is csak egyfajta mámor volt, de ezt más hormonok idézték elő, nem az adrenalin. Természetesen nem szeretett bele Cooperbe – jóságos ég, hogy is szerethetett volna, hisz ez még csak a második találkozásuk! Hamishsel az egyetemi éveik felét együtt töltötték, mire végre megértették, mennyire szeretik egymást.

A biztonság kedvéért két tapaszt is ragasztott az ujjára, visszatette a helyére az elsősegélydobozt, és lopva Cooperre nézett, aki közben szelt magának egy darab répatortát, és nekilátott.

Szent isten, gondolta Fizz, úgy eszi azt a tortát, mintha a nagymamájánál ülne délutáni teán! Villával! Fizz még életében nem evett süteményt villával. Ez a látvány nem illett a képbe, amit kialakított magában Cooperről mint tökéletesen férfias jelenségről. Újabb ízelítő abból, micsoda

érzelmi hullámvasutazás várhat rá.

Nincs rendjén, hogy az embernek ilyen erős érzései legyenek. Fizz nem csinált ügyet a férfiakkal való barátságaiból. Ha túlmennek az egyszerű barátságon, az klassz – ha nem, az sem baj. Persze élvezte a fizikai vonzalom keltette bizsergést és a jó szexszel járó kielégülést, de nem engedte, hogy ez irányítsa az életét. Soha nem tervezgetett és soha nem reménykedett, hogy valami komolyabb is kialakul az adott férfival: így védte magát a csalódásoktól és a sérülésektől.

De ezt a csókot nagyon akarta. Olyannyira, hogy már tényleg fontolóra vette, milyen izgalmas is lenne a tűzzel játszani. A legjobb módszer, amellyel védekezhet Cooper félelmetes vonzereje ellen, ha keres rajta valamit, ami idegesíti. Például a túlzott védelmezőösztönt. Vagy hogy villával eszi a süteményt, akár egy sznob.

Fizz kísértésbe jött, hogy vágjon magának egy szeletet, és Cooper szeme láttára pusztá kézzel a szájába tömje. Csak hogy értésére adja, milyen nyárspolgárinak tartja. Komolyan azt hitte, lehetne köztük barátság extrákkal? Valószínűleg Cooperben fel sem merül, hogy ilyen laza viszonyt folytasson valakivel.

Fizz megfordult, hogy vágjon a süteményből, de abban a pillanatban ismét meglátta Cooper mosolyát. A mosolyt, mely apró ráncokat vetett a szeme sarkában, s amelytől az egész arca felragyogott.

– Parancsolj – mondta Cooper, és Fizz felé tolt a kekszesdobozt. – Jó évágyat!

3. FEJEZET

– Fizz... Úgy örülök, hogy még itt vagy!

– Laura? – Fizz épp az egyik irodából lépett ki, és megijedt, amikor meglátta barát- és kolléganőjét a Royal Hospital sürgősségi osztályán. – Hát te? Már egy órája lejárt a munkaidőd.

– Harrisonról van szó. Azt hiszem, eltört a karja.

– Jaj, ne! – Fizz zavartan nézett körül. – Hol van?

– A hármass vizsgálóban. Cooper vele van, ő hozott be minket kocsival. Kerestelek, mert reméltem, hogy te fogod megvizsgálni. Tudod, milyen félénk az idegenekkel, főleg a férfiakkal.

– Igen, tudom. – Az ötéves Harrison a korához képest elég kicsi volt, és könnyen megijedt. – De Cooperrel jól elvan, nem?

– Meglepő, de igen. Kicsit aggódtam, amikor beköltözött hozzánk, mert... elég nagydarab. De van valami különleges sármja, és a gyerekek megérik az ilyet. Még csak egy hete lakik nálunk, de az ember azt hinné, évek óta ismerik egymást. Cooper épp otthon volt, amikor Harry elesett, és rögtön a gondjaiba vette.

Fizz elhúzta a hármass vizsgáló függönyét, és elakadt a lélegzete. Cooper az ágyon ült, Harrison az ölében. A kisfiú most még apróbbnak látszott, mint egyébként, de mintha még sohasem vigyáztak volna rá így, mint ebben a pillanatban.

Fizz el tudta képzelni, milyen érzés lehet. Megtapasztalta, mit jelent, amikor Cooper védelmezi az embert.

– Hé, Harry, mi történt veled?

Fizz biztatóan rámosolygott a gyerekekre, de rögtön feltűnt neki a sápadtsága. Sérült karja befáslizva pihent egy párnán.

– Elestem – suttogta.

– Felmászott a kapura. – Laura megsimogatta a fejét. – Az meg kiakadt a zsanérból, ugye, szívem? És te leestél.

– Kinyújtott kézzel – tette hozzá Cooper. – Csuklótörés. Rögtönöztünk, és egy párnát használtunk sínnek. Utána már nem is fájt annyira, ugye, kisöreg?

– Hála istennek, hogy Cooper pont ott volt – mondta Laura. – Fura ez. Sokkal csúnyább balesetekkel van dolgunk, de ha az embernek a saját gyereke sérül meg, az teljesen más.

– Megnézhetem? – Fizz megérintette a párna szélét.

Harrison még jobban belesimult Cooper karjába.

Laura odahajolt, és megnyugtató puszit adott a fiának.

– Ne félj, nincs semmi baj. Csak Fizz megnézi a karodat, hogy lássa, hogyan tudja meggyógyítani.

– De fájni fog! – Harrison próbált bátran viselkedni, de a szemében könnyek ültek.

– Mi lenne, ha csak egy egészen picit meglazítanám a kötést? – Cooper hangja szelíd brummogás volt. – Csak hogy Fizz megnézhesse.

– Tudod, hogy Cooper nem fog neked fájdalmat okozni – mondta Laura.

Harrison bólintott, de remegett az ajka.

Fizz figyelte, amint Cooper óvatosan kioldozza a fáslit. Cooper és Laura minden figyelmével a gyerekekre koncentrált, és Fizz hirtelen azt érezte, mintha valami különleges bizalmasság lenne hármójuk között.

Cooper egy hete lakik a lakóközösségben. Ilyen hamar csak nem jöhettek össze Laurával, igaz?

Amatőr dolog efféléken gondolkozni egy ilyen pillanatban, de még ennél is rosszabb volt a gondolatok nyomán feltámadó enyhe féltékenység. Vagy inkább csak megbánás, amiért a múltkor nem ragadta meg a kínálókozó lehetőséget. Mi a fenének várta aznap este, hogy Cooper tegye meg az első lépést, ahelyett hogy egyszerűen megcsókolta volna? Így most talán soha nem is fogja megtapasztalni, milyen lehet...